

delsessammensætning er funderet på lovgrundlag, og fordi hele deres placering er instrumenter i Folketingets almindelige økonomi- og socialpolitik.

At det forholder sig således stemmer blandt andet med følgende udtalelser hentet fra side 224 i Budgetdepartementets finansredegørelse af 21. februar 1990: »Finanspolitikken vedrører hele den offentlige sektors udgifts- og indtægtsforhold. Foruden staten udgøres den offentlige sektor af kommunerne samt de sociale kasser og fonde.«

En smule mere udpendelse er Lars Lund, når han skriver på side 24 i Tidsskriftet »Sparekassen« for marts 1990: »Det, der kan være et fælles problem for os danskere, er vores fælles gæld, nemlig den samlede offentlige gæld. Denne kan henføres til staten, de sociale fonde (ATP, Den Sociale Pensionsfond m.v.) og kommunerne.«

Så at sige overalt, og også her, er det uhenigtsmæssigt at komplicere den offentlige sektors struktur ved at opsplitte den i specielle chatolkasser. Det kæmper Fremskridtspartiet imod over en bred front: DONG, Helsefonden og Filminstituttet er blot nogle få af de mange eksempler. Lovændringer skal overføre ledelsen af disse snesevis af såkaldte selvstyrende offentlige foretagender til det pågældende fagministerium og pengene disponeres som en del af statsmidlerne i øvrigt.

Til § 1, stk. 2

En likvidator er en nærliggende privatretlig parallel til finansministerens status i henhold til § 1, stk. 2.

Til § 2

Da staten, jf. § 5, skal overtage fondenes aktiver, må staten også sørge for betaling af deres gæld. Stk. 2 omhandler de såkaldte medlemmers (pensionsmodtageres) krav, mens stk. 1 angår andre fordringshavere (fra fondenes løbende forretningsførelse navnlig med administration og formueplacering).

Til § 3

Enhver lønmodtager skal finde sin fulde løn i sin lønpose, og ikke som tvangsindbetalinger til alskens formål, som storformynderen Folketinget i dets bedreviden foreskriver at lønmodtagernes penge skal anvendes til: Vil en lønmodtager, eller andre, tegne en pension for sine penge, kan han gøre det efter eget valg og behov. Vil han i stedet bruge sin løn anderledes, kan han det. Det skal staten overhovedet ikke blande sig i. Frihedsindskrænkninger på dette område er i alt væsentligt utålelige og trivselsformindskende. Det må Folketinget lære at erkende.

Til § 4

Som så ofte påvist af Fremskridtspartiet, for eksempel i lovforslag nr. L 2 af 6. oktober 1987 om forbedret og ensartet folkepension, er den danske folkepension alt for lav. § 4 råder nogen bod herpå.

Realøkonomisk dækning for folkepensionsforhøjelser kan alene skaffes over løbende skatter (altså fra den aktuelle produktion) og ikke af tidligere tiders indbetalinger til fonde. Ellers vil inflationen begynde at stige, fordi der ikke bliver produktionsmæssig dækning for pensionisternes forbrug, eller der vil opstå de samfundsmæssige ulykker af rentepolitisk og anden art, som følger af et mersalg af værdipapirer.

Samtidig lukker § 4 mundene på småpolitikeres og bogholderpetitessesjagers råben op om, at overførsel af fondsformuerne til statsgældsindfrielse skulle være konfiskation, ekspropriation uden erstatning, eller hvad man ellers helt uberettiget har beskyldt Fremskridtspartiet for gennem de 16 år, vort forslag har stået på dagsordenen. Lige siden, der »kun« var 4½ mia. kr. i ATP-kassen, og Fremskridtspartiet fremsatte sit lovforslag om ophævelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (nr. L 67 fremsat den 29. januar 1974) (Folketingstidende, 1973-74, 2. samling, tillæg A sp. 1087 f. og forhandlingerne sp. 3230-3247).

Fremskridtsforslaget går blot ud på, at pensionsvirvaret rationaliseres, og at folkepensionerne forbedres og gøres mere ens for alle. Man kan udtrykke det på den måde, at alle folkepensionister nu opnår de fordele, som hidtil eksklusivt har været reserveret for de mest begunstigede i ATP og LD. At kæmpe for sådanne retfærdighedshandlinger har altid været en hovedsag for Fremskridtsfolk. Den seneste mere samlede oversigt over foranstaltningerne findes på siderne 85-89 i 18. oktober 1989-skriftet »Sådan reddes Danmark«.

At overføre betalingsforpligtelserne fra fondene til statskassen er selvsagt ikke noget, der for nogensomhelst kan begrunde et erstatningskrav mod statskassen i medfør af grundlovens § 73. Der er i øvrigt klare historiske fortillfælde – for eksempel på invalidepensions- og tjenestemandspensionsområderne.

Alle folkepensionister (697.874 pr. 1. januar 1989) vil få en realforbedring af deres pension, når der gennemføres en fordelingsordning som beskrevet i § 4.

ATP-beløbet er p.t. 602 kr. månedligt og LD-beløbet er 12.236 kr. én gang for alle, hvilket – skønsmæssigt – kan omregnes til noget, der svarer til 98 kr. om måneden. Den anslåede forhøjelse for alle folkepensionister bliver altså ca. 700 kr. om måneden eller for 700.000 folkepensionister knap 6 mia. kr.

Når 1. marts 1991 er valgt som skæringsdato, skyldes det, at den jo er den store almindelige skiftedag for meget store dele af arbejdsmarkedets lønvilkår.